

Arrest

nr. 51 728 van 26 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
                  2. X
                  in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
                  X
                  X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2010 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen hebben ingediend, om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 september 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2009 werd ingediend door:

*L., M. (R.R.:...); geboren te (...)
echtgenote: L., E. (R.R.: ...); geboren te (...)
kinderen: L., K. geboren te (...)
L., A. geboren te (...)
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Verzoeker beroept zich, door middel van het typeformulier, op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou hij hiervoor eventueel in aanmerking kunnen komen. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract met een duur van minstens 1 jaar worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt 3 arbeidsovereenkomsten toe voor een duur van 3 maanden bij de firma (...) (d.d. 03.10.2008; d.d. 19.12.2008 en d.d. 02.04.2009), en een werkbelofte bij diezelfde firma. Dit kan echter niet in verzoekers voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen geldige arbeidscontracten zijn.

Wat verzoekster betreft, dient eveneens te worden opgemerkt dat om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8B het ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 moet vaststaan. Echter, volgens haar eigen verklaringen in haar asielrelaas op datum van 21.08.2008 is zij pas sinds 07.11.2007 op het Belgisch grondgebied aanwezig. Bijgevolg is haar verblijf in België te kort om aanspraak te maken op regularisatie op basis van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Om aanspraak te maken op het criterium 2.8B dient ook een behoorlijk ingevuld arbeidscontract te worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. De documenten die door haar echtgenoot werden voorgelegd (zie supra) kunnen evenmin in haar voordeel worden weerhouden, aangezien dit geen geldige arbeidscontracten zijn. Verzoekster komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, doordat zij niet aan de voorwaarde voldoet hier te verblijven sinds ten minste 31 maart 2007 en de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract.

Het feit dat verzoekers in België verblijven, een grote wil tot integratie zouden hebben, Nederlandse les hebben gevolgd, een inburgeringstraject hebben gevolgd, verzoeker werkbereid is en een attest van heftruckbestuurder heeft, de kinderen hier naar school gaan, betrokkenen een vriendenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, hun zonen lid zijn van een worstelclub, kan

niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zowel de asielaanvraag van verzoeker als de asielaanvraag van verzoekster werd afgesloten op 02.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk 17 maanden voor verzoeker en 6 maanden voor verzoekster - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Verzoekers beweren dat, indien zij zouden moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, zij gediscrimineerd en bedreigd zullen worden. Desalniettemin leggen zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen bedreigd en gediscrimineerd worden, volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 17.06.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid de ernstige problemen in het land van herkomst, de onveiligheidsfactoren in het land van herkomst, de verwijzing naar het propiska-systeem, en de preciaire medische problematiek, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoekers om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Beide middelen worden wegens hun verknochtheid samen onderzocht.

Ter adstruering van het eerste middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Aan de materioële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (Rv.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RA.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (Rv.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (Rv.St. nr. 42.199,8 maart 1993, RA.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet zou voldoen aan de criteria zoals deze opgenomen zijn in de instructie van 19.07.2009, en waaromtrent de staatssecretaris Wathelet zich geëngageerd heeft om de toe te passen, meer specifiek de voorlegging van een arbeidscontract van meer dan één jaar voor verzoeker en anderzijds de verblijfsvoorwaarde voor wat betreft verzoekster.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie voormeld.

In het verzoekschrift tot regularisatie dd. 06.10.2009 werd zeer uitvoering uiteengezet om welke redenen het voor verzoekers zeer moeilijk is om terug te keren naar Tjetjenië om daar de machtiging te gaan vragen waarbij werd gewezen naar allerlei gezaghebbende instituten die erkennen dat er zich ernstige problemen voordoen.

Deze redenen werden nooit beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin wordt geargumenteed, minstens impliciet, dat enkel nog de criteria van de instructie van 19.07.2009 zouden moeten onderzocht worden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij het recht op regularisatie gaat beperken tot de personen die voldoen aan de criteria die voorzien zijn in de voormelde instructie.

Naast de toekenning van regularisatie op basis van de criteria vermeld in deze instructie, bestaat nog steeds de mogelijkheid om tevens regularisatie te bekomen voor personen die niet voldoen aan de criteria hierin vermeld.

De instructie van 19.07.2009 creëert een recht op regularisatie voor diegenen die voldoen aan de criteria, doch kan geenszins aangewend worden als enig argument om personen, zoals verzoekers, die niet voldoen aan de criteria, zomaar te gaan afwijzen.

Het dossier van deze personen dient eveneens op de aanwezigheid van andere elementen onderzocht worden, en in de eerste plaats de aanwezigheid al dan niet van buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag in België in te dienen.

Het is geenszins zo dat zoals verwerende partij pleegt te argumenteren dat ingevolge de instructie van 19.07.2009 minder mogelijkheden zouden bestaan voor de personen die niet aan de erin opgenomen criteria voldoen.

De instructie creëert een vermoeden, de niet-toepasselijkheid van de instructie heeft enkel tot gevolg dat het vermoeden niet kan ingeroepen worden, en dat het dossier op zijn andere elementen dient onderzocht te worden.

Door anders te oordelen en te handelen schendt de beslissing op manifeste wijze het art. 9 BIS Vreemdelingenwet en beperkt zij ten onrechte, impliciet doch zeker, de toepassing van dit artikel tot de criteria van de instructie 19.07.2009.

Minstens is het zo dat ook in de criteria van de instructie 19.07.2009 er een "catch all"-criterium is opgenomen dewelke toelaat om regularisatie toe te kennen aan personen in "andere prangende humanitaire situaties".

Dit laatste criterium heeft tot gevolg dat elkeen die niet aan de expliciet omschreven criteria voldoet doch wel buitengewone omstandigheden kan aantonen en een prangende humanitaire situatie wél in aanmerking komt voor regularisatie.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig."

Ter adstruering van het tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989,55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift en stukken ingeroepen toestand, weze zowel de toestand in het herkomstland als de ingeroepen medische problematiek, eerder dan zich zomaar te gaan baseren op de afwijzing van de asielaanvraag van verzoekers om vervolgens geen onderzoek meer te gaan verrichten.

In vaste rechtspraak werd in dit verband trouwens reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet zouden meer mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen omwille van de eerdere afwijzing van de regularisatie.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de door verzoekers ingeroepen toestand, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn na te gaan of er sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers dan wel een prangende humanitaire situatie, is er manifeste schending van art. 9 bis VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen." (RVS, nr. 93.760,6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001,217, advies CUVELIER B.).

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Er kan en mag van een administratieve jurisdictie verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd."

3.2 Vooreerst merkt de Raad op dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen welke door verzoekers aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad bovendien op dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekers verwijzen naar hun aanvraag om machtiging tot verblijf op 6 oktober 2009 waarin zij uitvoerig hebben uiteengezet om welke redenen het zeer moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om daar de machtiging tot verblijf te gaan vragen. Deze aangehaalde redenen werden nooit beantwoord waardoor de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verzoekers gaan bijgevolg voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verweerder de aangehaalde elementen ten gronde heeft onderzocht en beoordeeld en niet de elementen betreffende de ontvankelijkheid. Waar verzoekers aldus stellen dat het voor hen zeer moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om daar de machtiging tot verblijf te gaan vragen, hebben verzoekers geen belang bij deze grief aangezien het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België is aanvaard. De bestreden beslissing betreft de gegrondheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf en het onderzoek door verweerder van de aanvraag is de "ontvankelijkheidsfase" voorbij.

Vervolgens stellen verzoekers dat naast de toekenning van een regularisatie op basis van de criteria tevens de mogelijkheid bestaat om regularisatie te bekomen indien personen niet voldoen aan die criteria. De criteria kunnen niet als enig argument worden gebruikt om personen die niet voldoen aan de criteria zomaar te gaan afwijzen. Het dossier van deze personen dient eveneens op de aanwezigheid van andere elementen te worden onderzocht. Door anders te oordelen en te handelen schendt de beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en beperkt zij ten onrechte, impliciet toch zeker, de toepassing van dit artikel tot de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekers betwisten niet dat zij op 11 december 2009 hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 oktober 2009 hebben geactualiseerd door expliciet de toepassing te vragen van de (thans vernietigde) instructies van 19 juli 2009. Ter actualisatie van hun aanvraag dienden verzoekers het ingevuld "Typeformulier Regularisatieaanvraag" in. Uit het typeformulier blijkt dat verzoekers de toepassing hebben gevraagd van de volgende criteria: "*Werk + duurzame lokale verankering*" en "*Andere prangende humanitaire situaties*". Waar verzoekers verwijzen naar de "*andere elementen in hun dossier*" verwijzen verzoekers aldus naar de aangehaalde elementen in hun aanvraag van 6 oktober 2009. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 oktober 2009 blijkt dat verzoekers volgende elementen 'ten gronde' hebben uiteengezet:

"Mijn cliënten hebben een grote wil tot integratie. In deze periode dat zij in ons land verbleven hebben zij zich ingezet om Nederlands te leren. In bijlage vindt U een attest.

Mijn cliënten, verblijven in België en hebben zich in de Belgische samenleving geïntegreerd (cf. verklaringen vrienden, burens en kennissen).

Het is derhalve onverantwoord dat mijn cliënten, gelet op hun integratie en verblijf in België naar hun land van herkomst zou moeten terugkeren, waar zij gediscrimineerd en bedreigd worden.

Ik meen dan ook dat huidige aanvraag perfect past in de filosofie van de Wet van 15 december 1980 gewijzigd door de wetten van 15 september en 27 december 2006 en van de bepalingen betreffende de toepassing van art. 9bis.

Het is in deze omstandigheden dat mijn cliënten u verzoeken om hun een machtiging tot verblijf te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven."

Er moet worden benadrukt dat bij de beoordeling ten gronde of verzoekers in aanmerking komen om gemachtigd te worden voor een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid heeft en aldus een ruime beoordelingsmarge.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot deze elementen ten gronde in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd:

“Verzoeker beroept zich, door middel van het typeformulier, op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou hij hiervoor eventueel in aanmerking kunnen komen. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract met een duur van minstens 1 jaar worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt 3 arbeidsovereenkomsten toe voor een duur van 3 maanden bij de firma (...) (d.d. 03.10.2008; d.d. 19.12.2008 en d.d. 02.04.2009), en een werkbelofte bij diezelfde firma. Dit kan echter niet in verzoekers voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen geldige arbeidscontracten zijn.

Wat verzoekster betreft, dient eveneens te worden opgemerkt dat om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8B het ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 moet vaststaan. Echter, volgens haar eigen verklaringen in haar asielrelaas op datum van 21.08.2008 is zij pas sinds 07.11.2007 op het Belgisch grondgebied aanwezig. Bijgevolg is haar verblijf in België te kort om aanspraak te maken op regularisatie op basis van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Om aanspraak te maken op het criterium 2.8B dient ook een behoorlijk ingevuld arbeidscontract te worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. De documenten die door haar echtgenoot werden voorgelegd (zie supra) kunnen evenmin in haar voordeel worden weerhouden, aangezien dit geen geldige arbeidscontracten zijn. Verzoekster komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, doordat zij niet aan de voorwaarde voldoet hier te verblijven sinds ten minste 31 maart 2007 en de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract.

Het feit dat verzoekers in België verblijven, een grote wil tot integratie zouden hebben, Nederlandse les hebben gevolgd, een inburgeringstraject hebben gevolgd, verzoeker werkbereid is en een attest van heftruckbestuurder heeft, de kinderen hier naar school gaan, betrokkenen een vriendenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, hun zonen lid zijn van een worstelclub, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zowel de asielaanvraag van verzoeker als de asielaanvraag van verzoekster werd afgesloten op 02.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk 17 maanden voor verzoeker en 6 maanden voor verzoekster - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoekers beweren dat, indien zij zouden moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, zij gediscrimineerd en bedreigd zullen worden. Desalniettemin leggen zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen bedreigd en gediscrimineerd worden, volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Waar verzoekers aldus stellen dat ‘niet de andere elementen in het dossier’ zijn onderzocht, kunnen verzoekers niet worden gevolgd. Verzoekers betwisten niet dat zij de toepassing hebben gevraagd van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verweerder motiveert dat zij geen arbeidscontract hebben voorgelegd met een duur van minstens 1 jaar en dat een werkbelofte geen geldig arbeidscontract is. Bovendien voldoet verzoekster niet aan de voorwaarde hier te verblijven sinds ten minste 31 maart 2007. Verzoekers betwisten deze motieven niet. Vervolgens oordeelt verweerder dat de aangehaalde elementen van integratie, met name “Het feit dat verzoekers in België verblijven, een grote wil tot integratie zouden hebben, Nederlandse les hebben gevolgd, een inburgeringstraject hebben gevolgd, verzoeker werkbereid is en een attest van heftruckbestuurder heeft, de kinderen hier naar school gaan, betrokkenen een vriendenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, hun zonen lid zijn van een worstelclub”, niet kunnen worden weerhouden als een grond voor regularisatie aangezien deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld werden in de instructie van 19 juli 2009. Verweerder heeft met betrekking tot de aangehaalde elementen inzake de duurzame lokale verankering (binnen zijn ruime appreciatiebevoegdheid betreffende de gegrondheid van de aanvraag), rekening gehouden met de voorwaarden die gesteld werden in de instructie van 19 juli 2009 en heeft geoordeeld dat deze elementen niet opwegen tegen het feit dat verzoekers geen

arbeidscontract (van minimum 1 jaar) hebben ingediend en dat verzoekster niet in België verblijft sinds ten minste 31 maart 2007. Bovendien blijkt uit de beslissing dat verweerder hun verblijfsduur in België heeft beoordeeld in functie van de gegrondheid van de aanvraag. Verweerder motiveert aangaande die verblijfsduur dat de duur van hun asielprocedures (namelijk 17 maanden voor verzoeker en 6 maanden voor verzoekster) niet van dien aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verzoekers tonen niet aan dat de beoordeling van de 'integratie-elementen' door verweerder kennelijk onredelijk is en dat verweerder *in casu* zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van deze "andere elementen in het dossier" door verweerder volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Verzoekers verwijzen naar het "catch-all" criterium van de instructie, met name "andere prangende humanitaire situaties". Verzoekers betogen dat elkeen die niet aan de criteria voldoet doch wel buitengewone omstandigheden en een prangende humanitaire situatie aantonen, in aanmerking komen voor regularisatie.

De Raad stelt vast dat verzoekers in de actualisering van 11 december 2009 van hun aanvraag, waarin zij expliciet vragen om toepassing te maken van de criteria van de instructies van 19 juli 2009 op het "Typeformulier Regularisatieaanvraag" het vakje "*Andere prangende humanitaire situaties*" hebben aangestipt, zonder echter dit criterium met betrekking tot hun situatie verder toe te lichten. Verzoekers dienen in hun aanvraag toe te lichten waarom zij menen beroep te kunnen doen op het criterium "andere prangende humanitaire situaties" en hebben nagelaten dit te doen. Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar de "buitengewone omstandigheden" merkt de Raad op dat de aanvraag met betrekking tot de elementen ten gronde is beoordeeld en dat de aanvraag aldus ontvankelijk is verklaard. De buitengewone omstandigheden betreffen de elementen die verantwoorden waarom de aanvraag wordt ingediend in België. Daar gelaten de wettelijkheid van het motief: "*De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid de ernstige problemen in het land van herkomst, de onveiligheidsfactoren in het land van herkomst, de verwijzing naar het propiska-systeem, en de preciaire medische problematiek, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.*", hebben verzoekers geen belang bij hun grief aangezien het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België is aanvaard en verweerder de aangehaalde redenen om tot een verblijf te worden gemachtigd heeft beoordeeld. Verzoekers hebben nagelaten uiteen te zetten wat de prangende humanitaire situatie is waarop zij wensen beroep te doen.

Ten overvloede verwijst de Raad naar de toelichting van het begrip 'prangende humanitaire situatie' in de vernietigde instructie van 19 juli 2009: "*Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM*". In de mate verzoekers de door hen aangehaalde 'buitengewone omstandigheden' beschouwen als hun 'prangende humanitaire situatie', stelt de Raad vast dat verzoekers verwijzen naar dezelfde argumenten als aangehaald in het kader van hun asielaanvraag. Uit de aanvraag van 6 oktober 2010 blijkt dat verzoekers als 'buitengewone omstandigheden' verwijzen naar de ernstige en preciaire situatie in Tsjetsjenië en dat zij actueel het slachtoffer zijn van groepsvervolging en dat momenteel de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uitmaken in Tsjetsjenië. Voor het overige wijden verzoekers verschillende bladzijden aan de onmogelijkheid om via Rusland de aanvraag om machtiging in te dienen, hetgeen *in casu* irrelevant is aangezien verzoekers zijn toegelaten om hun aanvraag om machtiging in België in te dienen. Verweerder motiveert in de beslissing: *Verzoekers beweren dat, indien zij zouden moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, zij gediscrimineerd en bedreigd zullen worden. Desalniettemin leggen zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen bedreigd en gediscrimineerd worden, volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*"

Verzoekers betwisten niet dat zij geen begin van bewijs hebben ingediend en bijgevolg tonen zij niet aan dat de motivering in de beslissing met betrekking tot deze elementen kennelijk onredelijk is. De Raad merkt bovendien op dat, gelet op de toelichting van het begrip 'prangende humanitaire situatie' in de instructie van 19 juli 2009, verzoekers dienen aan te tonen dat hen verwijderen van het Belgisch grondgebied in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het

Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Aangezien verzoekers verwijzen naar de elementen aangehaald in de 'buitengewone omstandigheden' in hun aanvraag verwijzen zij in wezen naar de schending van artikel 3 van het EVRM. De bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via voornoemd artikel 3 zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Waar verweerder aldus oordeelt dat deze elementen in het kader van de 'prangende humanitaire situatie' niet volstaan om als grond voor regularisatie aanvaard te worden omdat er geen begin van bewijs is geleverd, tonen verzoekers niet aan dat de appreciatie van deze elementen kennelijk onredelijk is. Bovendien laten verzoekers ook in hun verzoekschrift na uiteen te zetten op welke wijze de beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het middel is, in de mate verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, onontvankelijk.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden doordat er geen onderzoek is gebeurd of navraag is gedaan over de toestand in het herkomstland en de ingeroepen medische problematiek. Zij betogen dat het niet is omwille van de verwerping van hun asielaanvraag, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie in België en hun humanitaire situatie niet meer kunnen inroepen als argumenten om de regularisatie te bekomen. Aangezien verweerder nooit enig onderzoek heeft gedaan over de door verzoekers ingeroepen toestand, met name de buitengewone omstandigheden en de prangende humanitaire situatie, schendt verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingen, artikel 3 van het EVRM en de rechten van verdediging.

De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de elementen 'ten gronde' zijn om een machtiging tot verblijf in België te verantwoorden.

Vooreerst blijkt uit de bespreking hierboven dat verzoekers in hun aanvraag hebben nagelaten uiteen te zetten welke 'prangende humanitaire situatie' op hen van toepassing zou zijn. In de mate zij hiervoor verwijzen naar de elementen uiteengezet in het kader van de 'buitengewone omstandigheden' in hun aanvraag van 6 oktober 2009 blijkt uit de bespreking hierboven dat verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze deze elementen niet aanvaard heeft als grond voor regularisatie aangezien verzoekers geen begin van bewijs hebben ingediend. Verzoekers betwisten dit motief niet. In tegenstelling tot verzoekers' bewering in hun verzoekschrift, blijkt uit de bestreden beslissing en uit de bespreking hierboven dat de elementen met betrekking tot hun ingeroepen 'prangende humanitaire situatie' wel degelijk zijn onderzocht. Waar verzoekers verwijzen naar de ingeroepen medische problematiek, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat verzoekers geen belang hebben bij hun grief. Op 5 december 2008, 6 april 2009 en 14 april 2009 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. De aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen is op 19 januari 2009 ontvankelijk verklaard en het onderzoek 'ten gronde' is nog aanhangig. Met betrekking tot de aanvraag om medische redenen heeft verweerder aldus nog geen beslissing 'ten gronde' genomen.

Waar verzoekers verweerder verwijten geen "navraag" te hebben gedaan met betrekking tot de door hen ingeroepen toestand, merkt de Raad op dat de bewijslast rust in hoofdte van de aanvrager. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Verzoekers hebben in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, aangevuld met het schrijven van 11 december 2009 de mogelijkheid gekregen om hun standpunt of ingeroepen toestand op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de bestreden beslissing en de bespreking hierboven blijkt dat verweerder alle aangehaalde elementen in de aanvragen heeft onderzocht. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te voldoen aan het criterium "prangende humanitaire situatie", rust op de aanvrager.

Verzoekers maken in het licht van hun betoog niet duidelijk dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding zodat zij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk maken.

Ten slotte betogen verzoekers dat *"in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd is waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de precieze medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden"*.

In tegenstelling tot verzoekers' bewering in hun verzoekschrift blijkt uit de bespreking hierboven dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd met betrekking tot de door hen aangehaalde elementen van integratie en problemen in hun herkomstland. Verweerder motiveert in essentie dat zij niet voldoen aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract met een duur van minimum 1 jaar en aan de voorwaarde in België te verblijven sinds ten minste 31 maart 2007. Verweerder kan, binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepalen welke elementen naar zijn oordeel voldoende zijn om een machtiging tot verblijf toe te kennen. Verzoekers tonen niet aan dat de appreciatie van de door hen aangebrachte elementen inzake integratie kennelijk onredelijk is of dat verweerder zijn beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. Daarnaast stelt verweerder in de beslissing dat de aangehaalde problemen in het herkomstland niet worden aanvaard om hen tot een verblijf toe te laten aangezien van deze problemen geen begin van bewijs is ingediend en zij geen nieuwe elementen toevoegen aan hetgeen zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die door de bevoegde instanties niet zijn weerhouden. Verzoekers weerleggen deze motieven niet in hun verzoekschrift. Met betrekking tot hun precieze medische problematiek is hun aanvraag ontvankelijk verklaard op 19 januari 2009. Deze aanvraag is nog 'aanhangig' en verweerder heeft aldus nog geen beslissing genomen aangaande de machtiging van hun verblijf op grond van medische redenen. Verzoekers hebben geen belang bij deze grief.

Verzoekers maken met hun louter theoretische uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist dat de aangehaalde redenen om zijn verblijf toe te staan niet voldoende zijn. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing aldus duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De omstandigheid dat verweerder uit de aangehaalde redenen tot een ander besluit is gekomen, schendt op zich artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet, noch getuigt dit gegeven van onzorgvuldig bestuur.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, verwijzend naar de bespreking hierboven en in het kader van het wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekers in hun verzoekschrift niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt en stelt tevens vast dat verzoekers zich in hun

aanvraag om machtiging tot verblijf beperken heeft tot een theoretische uiteenzetting met betrekking tot voornoemde bepaling en dat verzoekers het motief in de beslissing, met name dat er geen begin van bewijs is ingediend, niet betwisten, laat staan weerleggen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging volstaat het te stellen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet .

Verzoekers maken met hun betoog aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN